

Η ΔΙΑΧΩΡΙΣΜΕΝΗ ΣΥΛΛΟΓΙΚΟΤΗΤΑ ΤΩΝ ΑΝΑΡΧΟΑΥΤΟΝΟΜΩΝ ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ ΤΩΝ ΚΑΤΑΛΗΨΕΩΝ

Οι καταλήψεις ξεκίνησαν για να λειτουργήσουν σαν χώροι οργάνωσης ενός "άλλου" τρόπου ζωής και σαν πόλοι παρέμβασης και κριτικής στην κοινωνική ζωή, από ένα σύνολο ανθρώπων που ή συνοχή τους στηριζόταν, κι εξακολουθεί να στηρίζεται, σε μία γενική και άφηρημένη αντιεξουσιαστική ελευθεριακή βάση. Στην πραγματικότητα όμως η λειτουργικότητά τους διαχωρίζεται στην καθημερινή πρακτική του καθένα. Έναντιοι σ' ένα κράτος που μέσα από συλλογικές διαδικασίες σπανιότατα τό κριτικάραμε στις ουσιαστικές του λειτουργίες. Επίδοξοι μετασχηματιστές μιας κοινωνίας που σπάνια αναλύσαμε τις λειτουργίες της κριτικά και ακόμα πιο σπάνια επεμβήκαμε συλλογικά. Όλοι μαζί χούλιγκανς, φρικιά, πρεζόνια, αναρχικοί, συμβουλιακοί, συνδικαλιστές, Χάρε Κρίσνα, και και... κατασκευάσαμε μία συνοχή — και βέβαια δέ μιλάμε εδώ για την οργανωτική, που άλλωστε μπροστά σε πολλές καταστάσεις θεωρείται αναγκαία, αλλά για την οργανική συνοχή έντελως διαφορετικών και αντίθετων πολλές φορές στην πρακτική λειτουργία τους δυναμικών — που αποδείχτηκε ανίκανη να οργανώσει ένα δικό της τρόπο ζωής και ύπαρξης μέσα στα κατειλημμένα κτίρια και φυσικά ακόμα πιο ανίκανη να παρέμβει μέσω του δικού της τρόπου ζωής κριτικά στην κοινωνική ζωή. Και τὰ γεγονότα υπάρχουν προς διάψευση όλων εκείνων που πίστευαν και πιστεύουν σ' αυτή τη συνοχή.

Η ΠΟΡΕΙΑ ΤΩΝ ΚΑΤΑΛΗΨΕΩΝ

1) Αποφασίζεται ή κατάληψη με την έξηξ συλλογιστική: να οργανώσουμε μέσα σ' αυτό τό χώρο τό δικό μας τρόπο ζωής και να παρέμβουμε κριτικά στο κοινωνικό σύνολο.

2) Η φαινομενικότητα της συνοχής που υπήρχε — και εξακολουθεί να υπάρχει — στους αναρχοαυτόνομους αποκαλύπτεται τη στιγμή που υπάρχει στην κατοχή τους ένας χώρος που συλλογικά πλέον πρέπει να τόν αυτοργανώσουν σύμφωνα με τις ανάγκες και τις επιθυμίες τους, δηλαδή να βιώσουν τό δικό τους χρόνο. Και ακόμα ν' αυτοργανώσουν την κριτική τους καθώς και την παρέμβασή τους στην κοινωνική ζωή.

3) Η αποχώρηση κατά περιόδους διαφόρων ομάδων ή ανθρώπων ήταν τό αποτέλεσμα του ότι βγήκαν στην επιφάνεια οι αντιθέσεις που πραγματικά υπήρχαν ανάμεσα σ' όλον αυτό τόν κόσμο.

4) Ο παραέρα μαρasmus των καταλήψεων έρχεται σαν κάτι τό φυσιολογικό. Η χρησιμότητα των κατειλημμένων κτιρίων από κεϊ κι ύστερα έντοπίζεται στά έξηξ: στη Βαλτετσίου σαν καφενείο για διάφορους διερχόμενους. Σάν χειμερινή Πλατεία Έξαρχείων για τὰ φρικιά. Σάν ένα νέο Χημείο όταν υπάρχει ανάγκη χώρου για συζητήσεις. Και φυσικά δέν έλειψαν οι προσπάθειες ανασυγκρότησης και μιας κάποιας έννοποίησης των ήδη διαχωρισμένων ομάδων και ανθρώπων.

Στό Ν. Ηράκλειο έχουμε "τό γκέτο των πρεζάκηδων" οι οποίοι δέν ξεχνάνε να ξυλοφορτώσουν και τούς Πατησιώτες καταληψίες.

Η ομάδα που έκανε την κατάληψη στό Αιγάλεω έμφανίστηκε να έχει μία συνοχή πιο ουσιαστική αν και αυτό δημιουργεί πολλά έρωτηματικά στό βαθμό που καταλήψεις στό στυλ "Κέντρο Νεότητας" μάλλον καλύπτουν τις αντιθέσεις παρά τις βγάζουν στην επιφάνεια.

Η κρατικοκομματική καταστολή έρχεται να χτυπήσει κάτι που ήδη ήταν νεκρό. Όσοι πίστεψαν σ' αυτή τη συνοχή, που ποτέ δέν υπήρξε, έπρεσαν θύματα της ανικανότητάς τους να καταλάβουν τί σημαίνει πραγματικά τό διαχωρισμένο του σχήματός τους. Και συνάμα θύματα μιας κρατικοκομματικής καταστολής που σε πρώτη φάση δέ βρήκε καμιά οργανωμένη αντίσταση στην έπιδρομή κατά των κατειλημμένων σπιτιών.

Και να που για μία ακόμα φορά η καταστολή των σταλινικών και του κράτους μάς ένωσε. Γιατί προφανώς τὰ δικαστήρια είναι ο μόνος χώρος, έως τώρα, όπου όλοι οι αναρχοαυτόνομοι βρίσκουν την πραγματική συνοχή τους, συνοχή όμως όχι κριτική αλλά άμυντική, κινδύνου. Τό τέλος της έμπειρίας των καταλήψεων, έμπειρίας έπώδυνης, με φυλακισμένους, κακοποιήσεις συντρόφων, προσεχείς δίκες κτλ., ξαναποθετεί τό πρόβλημα της κριτικής ανικανότητας των αναρχοαυτόνομων στό άφελτριάκου του σημείο.

Ας αρχίσουμε να έντοπίζουμε τὰ σημεία που ένώνουν όλο αυτό τόν κόσμο. Πρόκειται για νέους λοιπόν που τούς ένώνει μία πρώτη άρνηση ενός κόσμου που τόν σιχαίνονται. Αυτό είναι ένα σημείο που κοινωνικά τούς ένώνει. Ένα άλλο σημείο έννοποίησης είναι οι ιδέες. Πάνω-κάτω, αυτός ο κόσμος θέλει μία κοινωνία χωρίς άφεντικά και δούλους, χωρίς άλλωτρίωση-

έκμετάλλευση, χωρίς ιεραρχίες και καταναγκασμούς. Όμως δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι κάτι παρόμοιο έχουν και είχαν στο μυαλό τους εκατομμύρια νέοι σ' όλο τον κόσμο, ότι δεκάδες κινήματα που γεννήθηκαν στη βάση αυτών των ιδεών εκφυλίστηκαν ή αφομοιώθηκαν (ελάχιστα ήταν αυτά που νικήθηκαν σέ "καταμέτρωπο επίθεση"). Επομένως το πρόβλημα βρίσκεται στο ίδιο τό περιεχόμενο και τη λειτουργία αυτών των νεολαιίστικων κινήματων. Είναι φανερό ότι μία βιολογική ένότητα ή μία ένότητα ιδεών είναι μία ψεύτικη ένότητα.

Αυτό που πραγματικά ενώνει τούς ανθρώπους είναι αρχικά μία κοινή δραστηριότητα. Αλλά αυτό τί σημαίνει; Οί εργάτες, π.χ., ενός εργοστασίου έχουν μία κοινή δραστηριότητα, αλλά αυτό δεν τούς ενώνει, τούς διαχωρίζει ακόμα περισσότερο όσο ή συνοχή τους είναι συνοχή εργασίας, δηλαδή συνοχή αποξένωσης από τον εαυτό τους και έχθρική στο σώμα και το μυαλό. Όσο ή συνοχή τους είναι αποτέλεσμα ανάγκης έξωτερικής (πείνας) τόσο τελικά οργανώνονται με σχέσεις διεύθυνσης και ιεραρχίας.

Ας δούμε τώρα μία άλλη οργάνωση δραστηριοτήτων. Τίς συνελεύσεις του Χιμεϊού. Πρώτα-πρώτα, αν αυτό που φέρνει τούς ανθρώπους στο Χιμεϊό είναι ή έλευθερία ή ή ανάγκη και ή καταπίεση. Πιστεύουμε λοιπόν πώς αυτό που φέρνει τούς ανθρώπους στο Χιμεϊό είναι ή καταπίεση που εκφράζεται σέ μοναξιά, γι' άλλους ή ανάγκη να ήγηθούν, γι' άλλους ή ανάγκη να καθοδηγηθούν, ανάγκη κάποιας συλλογικότητας (οικογένεια), ανάγκη επαναστατικού ρόλου κλπ. Να δούμε αν ή διαδικασία ενώνει τούς ανθρώπους στίς συνελεύσεις; Βρισιές, αντεγκλήσεις, κατηγορίες, σχέσεις έχθρας και αποξένωσης. Η οργάνωση τώρα μίδς συζήτησης: οί ίδιοι διευθυντές της συζήτησης, οί ίδιοι έκτελεστές των αποφάσεων της και κάποιοι αντισυνελευσιακοί (χούλιγκανς των συνελεύσεων αλλά

πού δεν αποφασίζουν να φύγουν από τί συζητήσεις. Η ψεύτικη άρνηση των συνελεύσεων). Αυτή λοιπόν είναι ή συνέλευση του Χιμεϊού με περισσότερα στοιχεία ιδεολογίας και λιγότερα υλικής παραγωγής, αλλά μέ τίς ίδιες σημασίες λειτουργίας μέ τό εργοστάσιο του προηγούμενου παραδείγματος. Τόν εξαναγκασμό, τη διαχωρισμένη συλλογικότητα, τό αδύνατο της επικοινωνίας, τόν έτεροκαθορισμό, τήν ιεραρχία-έξουσία.

Δείχτηκε παραπάνω πώς οί καταναγκασμοί στο παράδειγμα μέ τό εργοστάσιο είναι άμεσα υλικοί. Αν ό εργάτης δεν πάει στο εργοστάσιο θά πεθάνει της πείνας. Δείχτηκε επίσης πώς οί καταναγκασμοί του άναρχοαυτόνομου είναι περισσότερο ιδεολογικοί. Αν δεν πάει στο Χιμεϊό δεν θά μπορεί να πάρει τό ρόλο του επαναστάτη, ότι δηλαδή κάτι κάνει ενάντια στην κοινωνία που σιχαίνεται. Όμως όπως κι ό εργάτης πού άρνεϊται τήν πείνα διαμέσου της εργασίας, κι αυτό δέ σημαίνει παρά χειρότερη έξαθλίωση-αποξένωση, έτσι κι ό άναρχοαυτόνομος άρνεϊται τήν έμπορευματική κοινωνία διαμέσου της ιδεολογίας κι αυτό μέ τη σειρά του σημαίνει χειρότερη έξαθλίωση-αλλοτρίωση. Ερχόμαστε στο σημείο λοιπόν να διαπιστώσουμε ότι τό έμπόρευμα, αυτή ή διαδικασία άρνησης του ζωντανού, του ανθρώπινου, της συγκίνησης, της ήδονης, της δημιουργίας, όχι μόνο δέ χτυπιέται από τίς άρνήσεις (πού στην ουσία είναι συμμετοχή) αλλά τίς οργανώνει στη λογική του, στη λογική-της συγκινησιακής πανούκλας, της αυτοκαταστροφής, του πόνου, του τεμαχισμού. Αν λοιπόν ό ρόλος του άναρχοαυτόνομου είναι μία ψεύτικη άρνηση της έμπορευματικής κοινωνίας, στην ουσία μία συμμετοχή, τότε δεν έχουμε παρά να κριτικάρουμε τήν καθημερινή ζωή του καθένα από μας ή όποία τόν αναγκάζει τελικά να πάει στο Χιμεϊό.